

for det Første med Hensyn til den formentlige Beslaglæggelse, der skulde have fundet Sted mellem den 4de og 5te Mai f. N., at det formentlig vil findes naturligt, at han ikke gaar nærmere ind paa eller meddele nogen Oplysning betræffende dette Klagepunkt, der ikke var indbragt for rette Vedkommende. Og saa her var dette Svar os noget uventet. Anker eller Klager over, at der fra Autoriteternes Side skal være begaaet Overtrædelser af Grundloven, kunne formentlig ikke siges at indgives til ikke rette Vedkommende eller til Uvedkommende, naar de indgives til Folkethinget, men det ligger i den ærede Justitsministers Svar, at han anser Klager af denne Natur, der ikke indbringes for ham, for ikke at være indbragte for rette Vedkommeude. Dette kunde man ikke paa nogen Maade erkjende, og det forekom os lidt uventet at se, at den ærede Minister fandt, at det formentlig maatte anses for naturligt, at han ikke svarede paa dette Spørgsmaal, efter at Udvalget havde spurgt ham derom. Der synes jo deri at ligge, at han finder det unaturligt af Udvalget at ville spørge saaledes og venter, at Udvalget, naar han nu nægter at meddele det disse Oplysninger, da vil finde det naturligt, at han nægter det; men det vilde dog være mindre naturligt for Udvalget at erkjende, at det havde spurgt unaturligt. Der næst hedder det, efter at den høitærede Justitsminister har udtalt sig om, at han ikke vilde meddele disse Dekreter og andre Aktstykker eller Oplysninger, som vi ønskede: „for at Udvalget derved kunde sættes i Stand til at fælde en Dom over Politidirektørens Optræden“. Der har den ærede Minister læst Noget i Udvalgets Skrivelse, som ikke staar der, thi der staar der slet Intet om, at Udvalget ønsker disse Oplysninger for at fælde en Dom over Politidirektørens Optræden; det er meget langt fra, at der staar noget Saadant, men der staar, at man ønskede disse Oplysninger for at sættes i Stand til at bedømme, om der i Politidirektørens paankede Optræden findes en Overtrædelse af Grundloven. Nu er det jo klart, at den ærede Minister altsaa har ment, at Udvalget spurgte om disse Oplysninger for at fælde en Dom over Politidirektøren, hvilket aabenbart aldrig har været Udvalgets Tanke; men Sagen er den, at man ikke kan bedømme, hvorvidt den paankede Handling strider imod et Grundlovsbud, uden at man faar Oplysning om denne Handlings Beskaffenhed. Man kan jo aldeles ikke dømme om det, der her foreligger, førend man faar de Oplysninger, vi ønske, først da kan man bedømme, hvorvidt der i denne Optræden af vedkommende Embedsmand kan siges at ligge en Grundlovsovertrædelse. Den ærede Minister maa jo have set af selve Udvalgets Skrivelse, at vi gik ud fra, at hvis det, der her var paanket, var slet saaledes, maatte han være vidende derom, og da det ikke var blevet Offentligheden bekendt, at han havde foretaget noget Skridt overfor vedkommende

Embedsmand i den Retning, maatte vi jo have en vis Formodning om, at han billigede denne Optræden, og at altsaa Folkethinget maatte rette sin Klage mod den ærede Minister, maatte gjøre de Skridt, som det maatte finde hensigtsmæssigt overfor den ærede Minister. Men man kan jo ikke dømme om, hvilke Skridt man kunde ville foreslaa det ærede Thing overfor Justitsministeren, førend man sættes i Stand til at bedømme Beskaffenheden af de Handlinger, hvorover der klages, og det er ikke andre Oplysninger, der ere forlangte, end saadanne, ved hvilke man kunde sættes i Stand til at bedømme den Handling, hvorover der føres Klage. Endelig siger den ærede Justitsminister med Hensyn til de Betragtninger, der have ledet ham i hans Opfattelse af de paagjældende Handlinger, at han, „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger“, ikke fandt Anledning til at meddele disse Oplysninger. Det er altsaa kun med Hensyn til, som Spørgsmaalet forelaa, det er den Grund, hvorfor han ikke finder Anledning til at meddele sine egne Betragtninger over disse Spørgsmaal; men han er i sin Negtelse af Meddelelsen af de andre Aktstykker gaaet ud fra en urigtig Mening om, hvad Udvalget havde skrevet, idet han gaar ud fra, at det skulde være Udvalgets Tanke at fælde en Dom over vedkommende Embedsmand, medens vi kun ønske at blive satte i Stand til at bedømme de paankede Handlinger af vedkommende Embedsmand. Efterat Sagen var kommen til at foreligge saaledes, blev det jo for Udvalget at afgjøre med sig selv, om man troede, paa Grundlag af de Oplysninger, der saaledes forelaa, og som nu ere det ærede Thing bekendte, at burde gjøre Indstilling i Sagens Realitet til Folkethinget, men da det er et saa ganske overordentlig vigtigt Spørgsmaal, der her foreligger, fandt Udvalget — der tør jeg nok sige: Udvalget — det rigtigt at søge yderligere Oplysninger og om muligt at faae de Aktstykker og andre Oplysninger fra den høitagtede Justitsministers Side, som vi i Følge hans Skrivelse fik, at han er i Besiddelse af, men som han ikke har fundet det rigtigt at meddele. Flertallet kom da til den Mening, at man ikke kunde vente, at den ærede Justitsminister ved en ny Henvendelse af samme Natur som den forrige, ved en Skrivelse fra Udvalget eller derved, at det udbad sig en mundtlig Conference med ham, vilde forandre den af ham saa bestemt udtalte Mening. Vi mente derfor, at naar Sagen ikke havde været saa ganske overordentlig vigtig, som den er, burde man være gaaet til en Indstilling til Thinget i Realiteten, men vi fandt, at den eneste mulige Vej, hvorpaa vi antog det gjørligt at komme i Besiddelse af disse Oplysninger fra den høitærede Justitsminister, vilde være, naar Thinget forenede sin Anmodning med Udvalgets; man mente, at den høitærede Minister, medens han paa Udvalgets Anmodning ikke havde været villig til at meddele disse Oplysninger, vilde blive det, naar